

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 71.034 van 22 januari 1998
in de zaak A. 44.855/VII-10.267.**

In zake : de gemeente HERENT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat N. VANDEBROECK,
kantoor houdende te LEUVEN,
C. Meunierstraat 125

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat D. DE GREEF,
kantoor houdende te BRUSSEL,
G. Van Haelenlaan 8-10.

tussenkommende partijen :

1. de b.v. MOBIL OIL,
2. de n.v. MOBIL TANKSTATIONS,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat bij het Hof van Cassatie J. VERBIST,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente Herent op 22 augustus 1991 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 24 juni 1991 van de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting waarbij haar beroep tegen het besluit van 7 december 1989 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant waarbij aan de b.v. MOBIL OIL de exploitatievergunning wordt verleend voor een brandstoffenverdeelstation met toebehoren, gelegen te Herent, Mechelsesteenweg, wordt verworpen en het beroepen besluit bevestigd;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 7 januari 1992;

Gelet op de beschikking van 27 januari 1992 die de tussenkomsten van de b.v. MOBIL OIL en de n.v. MOBIL TANKSTATIONS toelaten;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 24 juni 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 november 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. VERBANCK die, loco Advocaat N. VANDEBROEK verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat D. DE GREEF, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat L. SWARTENBROUX die, loco Advocaat bij het Hof van Cassatie J. VERBIST verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen samengevat worden :

1.1. Op 16 maart 1989 dient de eerste tussenkomende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant een vergunningsaanvraag in voor het uitbaten van een benzineverkooppunt, omvattende de opslag van 75.000 l. benzine, 20.000 l. diesel en 3 pompen van elk 2 Pk met 6 slangen, gelegen te Herent, Mechelsesteenweg.

1.2. Het openbaar onderzoek wordt geopend op 13 april 1989 en gesloten op 28 april 1989. Er wordt één collectief bezwaarschrift ingediend door 18 personen die allen wonen aan de Mechelsesteenweg te Herent. Het bezwaarschrift maakt melding van hinder ingevolge "licht- en geluidsoverlast en ontploffingsgevaar veroorzaakt door de stockeerbare massale hoeveelheid brandstoffen".

1.3. Op 18 mei 1989 brengt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herent een negatief advies uit over de vergunningsaanvraag. Dit advies luidt als volgt :

"Aan de aanvraag, bij ons binnengekomen op 07.4.'89, van de b.v. MOBIL OIL, Grote Steenweg 224 bus 12 te Berchem-Antwerpen, strekkende tot het inrichten en uitbaten van een benzineverkooppunt, ongunstig advies te verlenen gezien de Mechelsesteenweg ter plaatse een zeer druk bereden rijksweg is kort bij de op- en afritten van de autosnelweg A2 en de toegang tot Leuven met voorsorteringen naar verschillende zijstraten en druk verkeer van deze zijstraten naar de rijksweg, om reden van verkeersveiligheid en om verkeerstechnische reden is het inrichten en uitbaten van een pompstation op de voorgestelde plaats niet verantwoord".

1.4. Tijdens het onderzoek van de exploitatie-aanvraag worden nog twee adviezen uitgebracht :

- een gunstig advies door het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening Vlaams-Brabant waarin wordt gesteld dat de inrichting niet in strijd is met de planologische voorschriften voor zover de aanvraag verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving;
- een gunstig advies door het Bestuur voor Leefmilieu waarin onder meer wordt overwogen :

"Om reden van verkeersveiligheid en om verkeers-technische reden is volgens het College van Burgemeester en Schepenen van Herent, het uitbaten van het pompstation niet verantwoord. Het bestuur voor Leefmilieu is echter niet bevoegd om te oordelen over de verkeersproblemen.

Uit leefmilieutechnisch oogpunt ben ik van mening dat de inrichting kan worden uitgebraat zonder de normale buurtlast te overstijgen".

1.5. Op 7 december 1989 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant aan de eerste tussenkomende partij de gevraagde vergunning. De vergunning wordt toegestaan voor een termijn van dertig jaar.

Inzake de beoordeling van de hinder van de inrichting beperkt het vergunningsbesluit zich tot de formule dat "de naleving van de voorschriften van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming en van de hierna opgelegde voorwaarden van aard is de gevaren en de hinder eigen aan de betrokken inrichting te verhelpen".

1.6. Op 25 januari 1990 tekent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herent bij de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting beroep aan tegen het besluit van 7 december 1989 van de bestendige deputatie.

Dit beroepschrift luidt als volgt :

"Het College van Burgemeester en Schepenen tekent beroep aan tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie d.d. 7.12.1989 om reden vermeld in het ongunstig advies van het collegebesluit d.d. 18.05.1989, nl. : de Mechelsesteenweg is ter plaatse een zeer druk bereden rijksweg, kort bij de op- en afritten van de autosnelweg A2 en de toegang tot Leuven met voorsorteringen naar verschillende zijstraten en druk verkeer van deze zijstraten naar de rijksweg, om reden van verkeersveiligheid en om verkeerstechnische reden is het inrichten en uitbaten van een pompstation op de voorgestelde plaats niet verantwoord".

1.7. Tijdens de beroepsprocedure wordt op 26 juli 1990 een gunstig advies uitgebracht door het Bestuur Ruimtelijke Ordening. Luidens dit advies is de inrichting volgens het gewestplan Leuven (koninklijk besluit van 7 april 1977) gelegen in een woongebied en bestaat voor de plaats in kwestie geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

In het "Verslag betreffende het onderzoek van een beroep" van 14 mei 1991 wordt door het Bestuur van Leefmilieu voorgesteld om het beroep ontvankelijk maar ongegrond te verklaren. In dit advies wordt onder meer het volgende gesteld :

"Om tegemoet te komen aan de bezwaren van het gemeentebestuur inzake verkeersveiligheid, werd in het kader van het beroep tegen de weigering van een bouwvergunning advies gevraagd aan het Bestuur der Wegen. Dit bestuur bracht op 14 mei 1990 een voorwaardelijk advies uit. Daar uit het inplantingsplan is gebleken dat aan deze bijzondere voorwaarde werd voldaan, werd het beroep ingewilligd en de bouwvergunning verleend".

1.8. Met het bestreden besluit van 24 juni 1991 van de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting wordt het beroep van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herent ontvankelijk maar ongegrond verklaard en het beroepen besluit bevestigd.

Dit besluit is onder meer als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat de inrichting gelegen is in een woongebied van het gewestplan Leuven, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 7 april 1977; dat luidens de bepalingen van artikel 5 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen deze gebieden bestemd zijn voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd; deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving;

Overwegende dat dus eerstens moet worden onderzocht of het motorbrandstoffenstation op te vatten is als kleinbedrijf; dat het opslaan van 75.000 l benzine en 20.000 l gasolie met het oog op de directe bedeling aan partikulieren van deze brandstoffen toelaat te besluiten dat de inrichting in dagelijkse relatie staat tot de verbruikers van een woongebied en dat zij een geringe omvang heeft; dat deze inrichting bijgevolg als kleinbedrijf te beschouwen is;

Overwegende dat in het koninklijk besluit van 28 december 1972 twee redenen zijn aangegeven waarom een ambachtelijk of kleinbedrijf niet in een woongebied kan worden ingeplant, met name wanneer het bedrijf door de taken die het uitvoert, terwille van goede ruimtelijke ordening in een daartoe aangewezen gebied afgezonderd dient te worden en derhalve met dat gebied onbestaanbaar is, of wanneer het bedrijf onverenigbaar is met de onmiddellijke omgeving; dat bij de beoordeling van de reden van onbestaanbaarheid rekening gehouden dient te worden met de aard en de omvang van het bedrijf, waardoor dat laatste, inzonderheid om redenen van goede ruimtelijke ordening onder geen beding in het betrokken woongebied kan worden ingeplant ofwel wegens de intrinsieke hinderlijkheid van het bedrijf, ofwel wegens het bijzonder karakter van het woongebied; dat bij de beoordeling van de reden van onverenigbaarheid uitgegaan dient te worden van de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving die voornamelijk afhankelijk zijn van de aard of het gebruik van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten;

Overwegende dat uit de taken die het bedrijf uitvoert, namelijk het opslaan voor en het bedelen van brandstoffen aan motorvoertuigen, de grootte van het bedrijf, de afwezigheid van meerdere personeelsleden hetgeen wijst op de beperkte bedrijfsvoering, rechtmatig kan worden afgeleid dat zij slechts ten dienste staat van de bevolking en derhalve thuishoort in een woongebied; dat de intrinsieke hinderlijkheid van het bedrijf volkomen kan beperkt worden door het opleggen van exploitatievoorwaarden die inhouden dat het brand- en ontploffingsgevaar

miniem is en dat het risico voor grond- en oppervlaktewater wordt beperkt; dat daarenboven de ruimtelijke scheiding tussen verdeelpunten en naburige woningen voldoende is om de geluidshinder tot een aanvaardbaar niveau voor de bewoners van deze laatste te beperken; dat in het kader van de bouwvergunningsaanvraag door het Bestuur der Wegen op 14 mei 1990 een voorwaardelijk advies werd uitgebracht waarbij werd gestipuleerd dat het pompeneiland met luifel geen uitstek zullen maken op de lijn gelegen op 13 m met de nieuwe as der baan en de shop met vulplaatsen op de lijn gelegen op $13\text{ m} + 8\text{ m} = 21\text{ m}$ uit de nieuwe as der baan; dat uit het bij de exploitatievergunningsaanvraag gevoegde inplantingsplan blijkt dat aan deze voorwaarde is voldaan; dat er dus verkeerstechnisch geen problemen te verwachten zijn; dat het woongebied aldaar een heterogeen karakter heeft door de verscheidenheid in het gebruik van de omliggende eigendommen; dat geen enkel aspect eigen aan de exploitatie van deze inrichting zich verzet tegen de verenigbaarheid ervan met de onmiddellijke omgeving; dat er bijgevolg aanleiding bestaat om het beroep ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren en het bestreden besluit te bevestigen".

1.9. Op 17 december 1991 werd de inrichting door de eerste aan de tweede tussenkomende partij overgedragen;

2.1.1. Overwegende, wat de ontvankelijkheid van het beroep betreft, dat de verwerende partij als eerste exceptie aanvoert :

"Vooreerst wenst verwerende partij op te merken dat, althans volgens de stukken waarop zij vermag acht te slaan, eiseres de bepaling van het huidige art. 3bis van het Regentsbesluit dd. 23/8/1948 tot regeling van de rechtspleging niet heeft nageleefd en verwerende partij geen kopie van het verzoekschrift heeft mogen ontvangen op hetzelfde ogenblik als het verzoekschrift werd ingediend";

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord terecht repliceert dat bedoeld vormvoorschrift niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven en ook niet substantieel is; dat de exceptie bijgevolg moet worden verworpen;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij bij wege van een tweede exceptie de procesbevoegdheid van de indiener van het beroep betwist :

"Daarenboven voegt eiseres geen stuk bij haar verzoekschrift dat aantoonst dat zij wel degelijk de nodige machtiging heeft ontvangen van de Gemeenteraad om zich in rechte te voorzien (art. 270 Nieuwe Gemeentewet, KB dd 24/6/1988 - Wet dd 26/5/89)";

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij terecht repliceert dat de gemeenteraad van de gemeente Herent het college van burgemeester en schepenen op 3 september 1991 machtiging heeft verleend om voorliggende vordering in te stellen; dat dergelijke machtiging kan verleend worden tot het sluiten van de debatten; dat ook deze exceptie moet worden afgewezen;

3.1.1. Overwegende, ten gronde, dat de verzoekende partij in haar enig middel de schending aanvoert van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht; dat zij betoogt :

"Aangezien de Heer Gemeenschapsminister oordeelt dat de kwestieuze inrichting verenigbaar is met de omgeving;

dat hij deze 'verenigbaarheid' enkel en alleen toetst aan de voorwaarden van de inplanting van zogenaamde kleinhandel in een gebied dat volgens de gewestplannen wordt aangeduid als woongebied;

dat ten dien einde in de beslissing eerst wordt nagegaan of de kwestieuze inrichting al dan niet als kleinhandel dient beschouwd;

dat er vervolgens wordt verwezen naar de twee redenen van het K.B. van 28.12.72 waarom er in een woongebied geen kleinhandel kan worden geduld;

dat de inhoud van deze redenen wordt gespecificeerd aan de hand van de rechtspraak van de Raad van State in verband met de verenigbaarheid van een woongebied met kleinhandel;

dat men er in de bestreden beslissing echter, ten onrechte, duidelijk van uit gaat dat de toetsing daarvan aan de situatie zoals die zich in concreto voordoet volstaat als belangenafweging;

dat voormelde verenigbaarheid echter maar één element is dat door de beslissingsnemende overheid moet worden nagegaan in het kader van een goede belangenafweging;

dat door het automatisch koppelen van de toelaatbaarheid van het exploiteren van de inrichting aan voormelde onverenigbaarheid, de overheid in casu dan ook niet doet blijken van een afweging van alle elementen die in het concrete geval een weerslag kunnen hebben op het gevaar, de ongezondheid en de hinder, noch van een afweging van alle bij de zaak betrokken belangen;

dat dit nochtans volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State de verplichting is die op de bevoegde overheid in dergelijke gevallen rust;

Aangezien voormelde tekortkoming duidelijk blijkt uit de totale afwezigheid van ook maar één enkele vermelding i.v.m. de hinder die de inrichting zou kunnen opleveren voor het op de Mechelsesteenweg voorbijkomende verkeer;

dat dit laatste nochtans één van de meest cruciale elementen was die door de Heer Gemeenschapsminister diende onderzocht;

dat de inplanting van het benzinestation immers is voorzien op een locatie waar het verkeer uitzonderlijk druk en gevaarlijk kan worden genoemd;

dat de Mechelsesteenweg bovendien ter plaatse fungeert als zijn de (enige) invalsweg voor de schoolgaande jeugd van Herent en omliggende dorpen die zich per fiets naar Leuven begeven, met overvolle fietspaden met kwetsbare jonge fietsers als gevolg, en dat dan steeds op die tijdstippen van de dag dat de werkende bevolking van en naar het werk komt en dus massaal gebruik zou maken van het benzinestation;

dat zulks een uiteraard meer dan denkbeeldig gevaar oplevert voor de fietsers;

dat voor zover de overheid al zou mogen aanvoeren dat ze daarvan onwetend was en voor zover zulks van enige relevantie zou zijn, (quod cente non, gelet op de te respecteren onderzoeksplicht in hoofde van de overheid), dit in casu des te onaanvaardbaarder kan worden genoemd daar het Schepencollege van verzoekerster in zijn advies van 18.05. jl. ongunstig adviseerde 'gezien de Mechelsesteenweg ter plaatse een zeer druk bereden rijksweg is kortbij de op- en afritten van de autosnelweg A2 en de toegang tot Leuven met voorsorteringen naar verschillende zijstraten en dus verkeer van deze zijstraten naar de rijksweg, om reden van verkeersveiligheid en om verkeerstechnische reden is het inrichten en uitbaten van een pompstation op de voorgestelde plaats niet verantwoord';

dat waar elke zorgvuldig optredende overheid de verkeerstechnische kant van de zaak had dienen te onderzoeken, dit in casu dus nog des te meer opgaat voor het indertijd verleende negatief advies precies gebaseerd was op redenen van verkeersveiligheid;

dat de Gemeenschapsminister zich dus minstens deskundig had dienen laten voor te lichten;

dat deze laatste dus ontegensprekelijk tekort is gekomen aan de op de overheid resterende zorgvuldigheidsplicht;

dat dit een reden vormt tot vernietiging van de bestreden beslissing;

Aangezien de enkele vermelding dat er 'verkeers-technisch geen problemen te verwachten zijn' aan voormelde vaststelling geen afbreuk doet;

dat dit laatste immers wordt afgeleid uit het aantal gegevens i.v.m. de afstand tussen het pompen-eiland en de weg, terwijl deze gegevens enkel en alleen worden aangehaald om de verenigbaarheid met het gewestplan aan te tonen;

dat deze gegevens echter volledig losstaan van de bezwaren die er steeds werden gemaakt i.v.m. de te verwachten verkeersproblemen;

dat wanneer de Heer Gemeenschapsminister dan stelt dat er 'dus geen problemen te verwachten zijn' dit een losse bewering is die nergens op steunt;

dat er, afgezien van de tekortkoming op de zorgvuldigheidsplicht, dus minstens sprake is van een onvoldoende motivering;

dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hier in haar memorie van antwoord onder meer op repliceert :

"Hierbij dient opgemerkt dat eiseres, in het kader van haar beroep tegen de bestreden beslissing dd 7/12/89 van de Bestendige Deputatie, louter verwijst naar haar advies reeds verstrekt op 18/5/89 en de aldaar opgegeven verkeerstechnische grieven gewoon herneemt.

Precies om tegemoet te komen aan deze verkeers-technische bezwaren van de Gemeente Herent heeft het bestuur der Wegen echter nadien op 14/5/90 een voorwaardelijk advies verstrekt.

Nu de bestreden beslissing vaststelt dat aan de voorwaarde voorzien in het Advies van het Bestuur der Wegen integraal werd voldaan, uiteraard ook geen enkele reden meer voorhanden was of kon zijn om de kwestieuze vergunning aan de B.V. MOBIL OIL te weigeren.

Verwerende partij ziet dan ook niet in in welke mate zij 'onzorgvuldig' zou zijn opgetreden, wel integendeel.

Sinds voornoemd advies van het Bestuur der Wegen haalt eiseres nergens enig ernstig argument aan waaruit zou blijken dat dit advies onjuist of irrelevant zou zijn.

Evenmin worden in het verzoekschrift aanwijzingen gevonden resp. concrete bewijzen geleverd dat voor-

noemd advies en/of het daaruitvoortvloeiend onderzoek foutief zouden zijn.

In het verzoekschrift wordt alleen nogmaals verwezen naar het zogenaamd gevaarlijk karakter van de Mechelsesteenweg, waaromtrent 'met geen woord' zou gerept zijn in de bestreden beschikking - althans volgens eiseres.

Minstens impliciet wordt hiernaar nochtans verwezen door de aanhaling van het Advies van het bestuur der Wegen dat - tegemoetkomend aan de bezwaren van de Gemeente Herent die toen reeds hetzelfde gevaarlijke karakter van de Mechelsesteenweg inriep - precies daarom haar gunstig advies van de vervulling van een welbepaalde voorwaarde m.b.t. de bouw van het station afhankelijk stelde".

3.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partijen in hun memorie stellen :

"Niet alleen uit de bewoordingen van de bestreden akte zelf, doch ook uit het administratief dossier blijkt dat met het bezwaar van verzoekende partij werd rekening gehouden en dat het verkeersprobleem werd onderzocht.

Het administratief dossier bevat immers een intern verslag betreffende het onderzoek van het beroep (stuk nr. 13). Punt 6.3. van dit verslag draagt als titel 'Bespreking argumenten uit beroepschrift' en luidt : 'Om tegemoet te komen aan de bezwaren van het gemeentebestuur inzake verkeersveiligheid, werd in het kader van het beroep tegen de weigering van een bouwvergunning advies gevraagd aan het Bestuur der Wegen. Dit bestuur bracht op 14 mei 1990 een voorwaardelijk advies uit. Daar uit het inplantingsplan is gebleken dat aan deze voorwaarde werd voldaan, werd het beroep ingewilligd en de bouwvergunning verleend'.

4. Uit voormelde gegevens kan derhalve worden afgeleid dat verwerende partij op zorgvuldige wijze de mogelijke risico's tot hinder heeft onderzocht. Meer in het bijzonder werd rekening gehouden met het bezwaar van verzoekende partij inzake de verkeersveiligheid.

Het bezwaar van verzoekende partij werd immers beantwoord door de overweging dat het inplantingsplan van de inrichting overeenstemt met de voorwaarden opgelegd in het advies van het Bestuur der Wegen. Hierna wordt aangetoond dat dit antwoord en de verwijzing naar het advies van het Bestuur der Wegen een regelmatige grondslag uitmaakt voor de beslissing dat er verkeerstechnisch geen problemen te verwachten zijn.

5. De overweging dat het inplantingsplan overeenstemt met de voorwaarden opgelegd door het Bestuur der

Wegen vormt wel degelijk een antwoord op het door verzoekster opgeworpen verkeersprobleem.

Duidelijkheidshalve dient te worden vermeld dat eerste tussenkomende partij op 17 maart 1989 een bouwvergunning heeft aangevraagd voor het bouwen van het brandstoffenverdeelstation. Het College van Burgemeester en Schepenen van verzoekster weigerde deze vergunning bij besluit van 2 augustus 1989 om vijf redenen, waarvan het verkeersprobleem er één was. Eerste tussenkomende partij stelde tegen deze weigeringsbeslissing hoger beroep in bij de Bestendige Deputatie en vervolgens, wegens het uitblijven van een beslissing van deze laatste, bij de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting. Bij ministerieel besluit van 21 mei 1990 werd de bouwvergunning toegekend.

In het kader van voormelde appelprocedure werd door het Bestuur der Wegen op 14 mei 1990 het voorwaardelijk advies uitgebracht dat in onderhavige bestreden beslissing werd aangehaald (stuk nr. 5, dossier in bijlage).

Het voormelde voorwaardelijke advies van het Bestuur der Wegen heeft onder meer betrekking op het door verzoekster opgeworpen verkeersprobleem.

Aangezien het advies werd uitgebracht na het beroepschrift van verzoekster tegen de exploitatievergunning en het werd uitgebracht om tegemoet te komen aan de bezwaren van verzoekster op het vlak van de verkeersveiligheid, is het logisch dat verwerende partij ernaar verwijst. Het Bestuur der Wegen is immers de best geplaatste administratie om zich een oordeel te vormen aangaande de verkeersveiligheid.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwijzing naar het advies van het Bestuur der Wegen werd ingegeven door overwegingen van verkeersveiligheid, zodat dient te worden besloten dat verwerende partij dit probleem in aanmerking heeft genomen bij het nemen van haar beslissing";

3.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog repliceert :

"Wat betreft de grond van de zaak

Aangezien verweerster steeds verwijst naar het advies dat het Bestuur der Wegen indertijd heeft gegeven;

dat echter dient opgemerkt dat dit advies nergens ingaat op de vraag betreffende de problemen van verkeersveiligheid dewelke de inplanting van een benzinestation met zich meebrengt;

dat de afstanden die er dienden gerespecteerd opzichts de as van de baan immers enkel worden opgelegd vanuit een standpunt van Ruimtelijke Ordening;

dat men zich immers enkel baseert op de rooilijn (13 meter uit de as van de baan) en op de bouwvrije zone (8 meter) om tenslotte te adviseren dat er 21 meter uit de as van de baan moet worden gebouwd;

dat de bijzondere voorwaarden die er werden opgelegd in voormeld advies dus van dezelfde orde zijn dan de voorwaarden dewelke men moet naleven om bv. een privé-woning te bouwen;

dat verweerster er dus blijkbaar van uitgaat dat wanneer de overheid een bouwvergunning verleent voor een woning op voorwaarde dat men een bepaald aantal meters uit de as van de baan bouwt, dit uit verkeers-technische overwegingen is ...;

dat verweerster dus blijkbaar het respecteren van de bepalingen i.v.m. Ruimtelijke Ordening en overwegingen omtrent verkeersveiligheid verwacht;

dat wanneer het Bestuur der Wegen voormelde afstand oplegt om bv. een mogelijke latere uitbreiding van de aanliggende weg te garanderen, dit echter niets te maken heeft met de door de gemeente HERENT opgeworpen problemen van verkeersveiligheid;

dat verweerster echter blijkbaar van het tegendeel uitgaat daar het tenslotte toch de administratie is van het Bestuur der Wegen ...;

dat het dan ook niet toevallig is dat voormeld advies indertijd is verleend in het kader van het verlenen van een bouwvergunning (!) waarbij er uiteraard een andere problematiek aan bod komt en waarbij er dus niet eens wordt ingegaan op de typische problemen die een exploitatie met zich brengt;

dat wanneer verweerster voorhoudt dat voormeld Bestuur is ingegaan op de bezwaren van de gemeente Herent dit dus alleszins enkel van toepassing is op de opmerkingen van deze laatste in verband met de inplanting opzichts de weg en niet op de bezwaren die men steeds heeft geuit i.v.m. de veiligheid voor de talrijke weggebruikers waaronder vele fietsers;

dat de gemeente HERENT ter staving daarvan het negatieve advies van het Schepencollege dd. 18.05.89 bij het verzoekschrift heeft gevoegd;

dat het dus duidelijk is dat verweerster nooit heeft rekening gehouden met de verkeersveiligheid hetgeen ze als zorgvuldige overheid nochtans had moeten doen.

In ondergeschikte orde

Aangezien, zelfs indien men er zou van uitgaan dat voormeld advies inderdaad rekening hield met de verkeersveiligheid, quod certe non, verweerster er enkel naar verwezen heeft en dan nog op een impliciete wijze (zoals overigens door haar zelf wordt toegegeven in haar memorie van antwoord);

dat het eenvoudig verwijzen naar een advies door een beslissingnemende overheid echter volgens sinds jaren vaststaande rechtspraak onvoldoende is als motivering;

dat de overheid zich immers het advies moet 'eigen maken';

dat men zulks uiteraard niet kan doen door het bestaan ervan te vermelden;

dat verweerder dus sowieso te kort is geschoten in haar plicht tot zorgvuldig handelen;

dat de bestreden beslissing dus wel degelijk dient vernietigd";

3.2. Overwegende dat uit de hoger (zie punt 1.8) geciteerde overwegingen van het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij, weliswaar naar aanleiding van de toetsing van de aanvraag aan de vereisten gesteld door artikel 5, 1.0, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, heeft onderzocht of de gevraagde inrichting aanvaardbaar is qua hinder voor de omwonenden; dat immers wordt overwogen :

"dat de intrinsieke hinderlijkheid van het bedrijf volkomen kan beperkt worden door het opleggen van exploitatievoorwaarden die inhouden dat het brand- en ontploffingsgevaar miniem is en dat het risico voor grond- en oppervlaktewater wordt beperkt; dat daarenboven de ruimtelijke scheiding tussen verdeelpunten en naburige woningen voldoende is om de geluidshinder tot een aanvaardbaar niveau voor de bewoners van deze laatste te beperken; dat in het kader van de bouwvergunningaanvraag door het Bestuur der Wegen op 14 mei 1990 een voorwaardelijk advies werd uitgebracht waarbij werd gestipuleerd dat het pompeneiland met luifel geen uitstek zullen maken op de lijn gelegen op 13 m met de nieuwe as der baan en de shop met vulplaatsen op de lijn gelegen op 13 m + 8 m = 21 m uit de nieuwe as der baan; dat uit het bij de exploitatievergunningaanvraag gevoegde inplantingsplan blijkt dat aan deze voorwaarde is voldaan; dat er dus verkeerstechnisch geen problemen te verwachten zijn";

dat wat de door de verzoekende partij in haar beroepschrift tegen het deputatiebesluit van 7 december 1989 geformuleerde verkeerstechnische bezwaren betreft,

het feit dat de conclusie dat er "verkeerstechnisch geen problemen te verwachten zijn" is gesteund op een advies dat door het bestuur der wegen in het kader van de bouwaanvraag, "vanuit een standpunt van ruimtelijke ordening" werd geformuleerd, op zich niet impliceert dat deze argumentatie niet deugdelijk kan zijn ter beoordeling van de exploitatievergunningsaanvraag; dat het evenmin ondeugdelijk is die conclusie af te leiden uit de ligging van de inrichting ten opzichte van de Mechelsesteenweg waarlangs ze is gelegen; dat de verzoekende partij in haar beroepschrift wel gewag heeft gemaakt van het feit dat de Mechelsesteenweg ter plaatse een zeer druk bereden rijksweg is, doch geen specifieke bezwaren heeft geuit "in verband met de veiligheid voor de talrijke weggebruikers waaronder vele fietsers", zodat zij geen argument kan putten uit het feit dat het bestreden besluit op dergelijke bezwaren niet antwoordt; dat de verwerende partij zich klaarblijkelijk mede op het advies van het bestuur der wegen heeft gesteund, en derhalve meer heeft gedaan dan alleen "het bestaan ervan te vermelden", zoals de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog stelt; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op zesduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig januari 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.